

γεννηθήσαν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, διότι δὲν ἡδυνήθη ὁ λαὸς νὰ ἱκανοποιηθῇ διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ καθ' ἑνὸς τῶν συμπολιτῶν του, καθὼς συνέβη, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Φραγκίσκου Βαλδρου, ὅστις εἶχεν ἰσχύρ σχεδὸν ἡγεμονικὴν εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ πολλῶν ὡς λίαν φιλόδοξος, καὶ ὡς ἄνθρωπος θέλων διὰ τῆς τόλμης καὶ τῶν παθῶν αὐτοῦ νὰ γείνη ἀνώτερος τῶν νόμων. Ἐπειδὴ λοιπὸν μέσον ἄλλο πρὸς ἀντίστασιν δὲν ὑπῆρχεν, εἰμὶ νὰ πολεμηθῇ ἡ φατρία του διὰ φατρίας ἄλλης ἐναντίας, μὴ φοβούμενος οὗτος ἄλλο τι, εἰμὶ μόνον τὰ ἔκτακτα ταῦτα μέσα, ἤρχισε νὰ συλλέγῃ πανταχοῦ θιασώτας καὶ ὑπερασπιστάς· ἐπίσης δὲ καὶ οἱ ἐναντίοι αὐτοῦ, μὴ ἔχοντες πῶς νὰ τὸν καταβάλωσι διὰ μέσων τακτικῶν, κατέφυγον καὶ αὐτοὶ εἰς τὰ ἔκτακτα, ἐωσότου ἦλθαν καὶ εἰς τὰ ὅπλα. Καὶ ἐνῶ, ἂν ἤθελε καταβληθῇ διὰ τακτικῶν μέσων, ἡ δύναμις αὐτοῦ ἤθελε καταστραφῇ μετὰ τὴν αὐτοῦ μόνου, καταστραφεῖσθαι ταύτης διὰ μέσων ἐκτάκτων, ἔπαθεν ὅχι μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι διάσκημοι πολῖται. Πρὸς βεβαίωσιν τοῦ ἀνωτέρου συμπεράσματος, ἡδυνάμην νὰ φέρω καὶ τὸ περιστατικὸν τοῦ Πέτρου Σοδερίνου, συμβάν καὶ τοῦτο εἰς τὴν πόλιν ταύτην τῆς Φλωρεντίας, καὶ συμβάν μόνον καὶ μόνον διότι δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν πολιτείαν ἡμῶν μέσον δημοσίας καταμηνύσεως κατὰ τῆς φιλοδοξίας τῶν ἰσχυρῶν πολιτῶν· καθότι τὸ νὰ κατηγορηθῇ ἀνὴρ ἰσχυρὸς ἐνώπιον ὁκτῶ δικαστῶν δὲν ἀρκεῖ· οἱ δικασταὶ πρέπει νὰ ᾔναι περισσότεροι, διότι οἱ ὀλίγοι πράττουν πάντοτε τὰ τῶν ὀλίγων. Ἄν λοιπὸν ὑπῆρχε θεσμὸς τοιοῦτος, τότε ἡ ὁβία του ἦτον κακὴς, καὶ οὕτως οἱ πολῖται ἤθελαν τὸν καταμηνύσει, καὶ ἤθελαν οὕτω κατευνασθῇ ἡ ὀργή των, χωρὶς νὰ προσκληθῇ εἰς τὴν πόλιν ὁ ἰσπανικὸς στρατός· ἡ ὁβία του δὲν ἦτον κακὴς, καὶ οἱ ἐχθροὶ του δὲν ἤθελαν τολμήσει νὰ πράξωσι κατ' αὐτοῦ, φοβούμενοι μὴ καταμηνυθῶσιν οἱ ἱδιοὶ, καὶ ἤθελε διὰ τοῦτο παῖσι ἀμφοτέρωθεν ἡ ὁρμὴ ἐκείνη ἦτις ἐπροξένισε τὸ σκάνδαλον. Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ συμπεράνωμεν ἀλανθαστως τοῦτο, ὅτι ὁσάκις βλέπομεν δυνάμεις ξένας προσκαλουμένας ὑπὸ κόμματος ἐσωτερικοῦ, πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὸ τοιοῦτο εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κακῆς νομοθεσίας τῆς πόλεως ἐκείνης, διότι δὲν ὑπάρχει ἐντὸς κοῦ κύκλου τῶν νόμων καὶ τῶν θεσμῶν αὐτῆς μέσον ἔννομον καὶ διέξοδος τακτικὴ πρὸς ἀνακούφισιν τῶν δυσμενῶν παθῶν τῶν ἀνθρώπων· τοιαύτη δὲ διέξοδος εἶναι ἡ καταμηνύσις ἐνώπιον πολυαριθμῶν δικαστῶν, καὶ ἡ εἰς τὴν καταμηνύσιν ταύτην ἀποδιδόμενη ὑπόκλησις. Αἱ τοιαῦται καταμηνύσεις ἦσαν τόσον καλῶς διατεταγμέναι εἰς τὴν Ρώμην, ὥστε, εἰς τὰς τοσαύτας μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ τῆς Γερουσίας ἑρίδας, οὔτε ἡ Γερουσία, οὔτε ὁ λαὸς, οὔτε τις τῶν ἰδιωτῶν ἐστοχάσθησαν ποτὲ νὰ προσκαλέσωσι ξένα στρατεύματα· διότι, ἔχοντες τὴν θεραπείαν ἐντὸς, ἀνάγκην δὲν εἶχαν νὰ τὴν ζητήσωσιν ἐξωθεν. Μολονότι δὲ, εἰς βεβαίωσιν τούτου, ἀρκοῦν τὰ ρηθέντα παραδείγματα, καλὸν εἶναι, νομίζω, ν' ἀναφέρω ἀκόμη καὶ ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον διηγείται ὁ Τίτος Λίβιος εἰς τὴν ιστορίαν του ὅτι συνέβη εἰς Κλούσιον, περιώνυμον τότε πόλιν τῆς Τυρρήνιας, ὅπου Λυκόμων τις παρεβίβας τὴν ἀδελφὴν ἄλλου τινὸς πολίτου Ἀροντος καλουμένου, καὶ, μὴ δυνάμενος ὁ Ἀρων οὗτος νὰ ἐκδικηθῇ

διὰ τῆς ἰδίας του δυνάμεως κατὰ τοῦ Λυκόμωνος, προσήλθεν εἰς τοὺς Γάλλους, οἵτινες ἐβασίλευαν τότε εἰς τὸν τόπον τῶν σήμερον καλουμένων Λογγοβάρδων, καὶ τοὺς παρεκίνησε νὰ ἔλθωσιν ἐνοπλοὶ εἰς Κλούσιον, ἀποδεικνύων ὅτι εὐκόλον ἦτον καὶ αὐτὸς νὰ λάβῃ τὴν ποθουμένην δι' αὐτῶν ἐκδίκησιν εἰς τὴν προσγενομένην ὕβριν, καὶ ἐκείνοι μεγάλως νὰ ὠφελθῶσιν. Ἄν ὁ Ἀρων οὗτος ἐβλεπε δυνατὴν τὴν ἐκδίκησιν διὰ τῶν ἐγγυωρίων νόμων, δὲν ἤθελε βεβαίως προσκαλέσει τὰς βαρβαρικὰς δυνάμεις. Ὅσον ὅμως εἶναι ὀφέλιμοι εἰς τὰς πολιτείας αἱ τοιαῦται καταμηνύσεις, τόσον ἀνοφελεῖς, καὶ ἐπιζήμιοι μάλιστα, εἶναι αἱ συκοφαντίαι, καθὼς εἰς τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον θίγει ἀποδειχθῇ.

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΩΜΑΤΟΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(Συνέχεια. Ἰδὲ φύλ. III.)

III.

Τὸ Λιμοῖσι.

Ὁ Καστελμελχώρας δὲν ἐκοιμήθη τὴν νύκτα ἐκείνην· ἀλλ' ἐν ᾧ οἱ ἀπόστολοι του ἐνέργουν τὰς κρατήσεις περὶ ὧν ἀνεφέραμεν ἐν τῷ προλαβόντι κεφάλαιῳ, περιέμενε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν μετ' ἀνησυχου ἀνυπομονησίας. Πολλάκις εἰς τὰς μακρὰς ταύτας νυκτερινὰς ὥρας ἡ εἰκὼν τοῦ Ἀλφόνσου τῷ ἐπεφάνη, καὶ ἐτάραξε τοὺς διαλογισμοὺς του, καὶ πολλάκις πάλιν, ὅταν ὁ κάματος ἐκλείεν ἐπὶ μίαν μόνον στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς του, παρίστατο ἐμπρὸς του ἡ μορφή τοῦ ἐναρέτου καὶ ὑπερῆφανου πατρός του, Ἰωάννου τοῦ Σούζα. Ἀλλ' εἶχε παρέλθει ὁ καιρὸς καθ' ὃν τοιαῦται φαντασίαι ἐξήπτον πυρετὸν εἰς τὸ αἷμά του. Εἶχεν ἤδη ὑπερπηδήσει τὴν μεγαλητέραν τῶν δυσκολιών, εἶχε πάντοις ἐδελυττόμενος τὴν ἀποτρόπαιον ταύτην πόλιν πρὸς ἀνθρώπων ἄθλιον καὶ ἀνυπεράσπιστον, ὅστις ἦν συγχρόνως εὐεργέτης καὶ βασιλεὺς του. Τὸ λοιπὸν ἔργον του δὲν ἔπρεπε νὰ τῷ φαίνεται τόσον ὀχληρὸν πλέον.

Ὅταν ἐπέστρεψαν οἱ ἱππῶται τοῦ Στερεώματος, ἐπληροφορήθη ὅτι αἱ δυνάμεις ἐκστρατεῖαι ἐπέτυχον, καὶ ὅτι εἶχεν ἤδη τὴν Βασιλίτσαν, τὸν Βασιλόπαιδα καὶ τὸν μοναχὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν του.

Ἐμενεν ἀκόμη ὁ Βατκογκέλλος· — ἀλλ' ὁ Βατκογκέλλος ποῖαν δύναμιν εἶχε;

Βέβαιος ὢν τοῦ λοιποῦ περὶ τῆς ἐπιτυχίας, ὁ Καστελμελχώρας διέταξε νὰ συγκληθῇ ἡ βουλὴ τῶν εἰκοσιπτεσσάρων, καὶ οἱ λοιποὶ μεγιστάνες, ὅσοι συνεκαλοῦντο ἐν κατεπειγούσαις περιστάσεσι, καὶ ἀνεπλήρουν τὴν παρουσίαν ἐθνικῆς συνελύσεως. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἀνάκτορα τῆς Χαβρέγας ἔμεινον ἀκατοίκητα, προσδιώρισε διὰ τὴν συνέλευσιν τὴν αἵθυσαν τῶν τακτικῶν συνεδριάσεων.

Ἐπειτα δ' ἐζήτησε τὴν ἁμαξάν του.

— Ἐξοχώτατε, τῷ εἶπεν ὁ Κόντης, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεχώρει, ὁ μοναχὸς ἐφυλακίσθη, καὶ μὲν, ἀλλὰ πολλάκις φυλακισμένοι κατῳρώσων νὰ διαφύγῃσι τῆς εἰρκτῆς των, καὶ ἐπανήλθον πολὺ φοβερώτεροι.

— Ἀληθές, ἀπεκρίθη, ὁ Καστελμελχώρας.

— Ἐν ᾧ ἐξ ἐναντίας, ἐπανελάθεν ὁ Κόντης, οἱ νεκροὶ δὲν ἐπανερχόμην ἀπὸ τοὺς τάφους.

— Πρᾶξε ὅπως θέλεις, εἶπεν ὁ Καστελμελχώρας ἀναβαίνων εἰς τὸ ὄχημά του, καὶ τὸ ὄχημα ἀνεχώρησε μὲ μεγάλην ταχύτητα.

Ὁ Κόμης διευθύνθη πρὸς τὸ Λιμοεῖρον.

Τὸ βασιλικὸν δωμάτιον περιέχον τότε τὴν Βασιλισσάν καὶ τὴν βασιλόπαιδαν, ἔκειτο εἰς τὸ κέντρον τῆς φυλακῆς. Εἶχε δὲ σχῆμα πεντάγωνον, καὶ περιελάμβανε τὰ πέντε ἔκτα τοῦ πρώτου πατώματος μικροῦ πύργου, ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς τῆς φυλακῆς σκοπιά. Τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἔκτον μέρος διηρεῖτο ἀπὸ τὸν θάλαμον διὰ τοίχου, καὶ ἦν εἰρκτὴ δυσώδης χωρὶς φῶς καὶ χωρὶς ἀέρα. Οὗτος ἦν ὁ ἀριθμὸς Δεκατρία, τοῦ μοναχοῦ ἡ εἰρκτῆ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μακαρόνου ὁ μοναχὸς κατέπεσεν εἰς τὴν ἔδραν του, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος καὶ ὡς ἐμβρόντητος. Ἐν ὅσῳ εἶχεν ἔμπρὸς του τὸν Παταῦν, τὸν ἐσπέρειζε ζέσις τις πυρετώδης καὶ τεχνιτῇ, ἡ παράδοξος ἐκείνη τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων ἔντασις, ἥτις τὰ μὲν δάκτυλα τοῦ πνιγομένου σκληρύνει καὶ συστέλλει περὶ τὸ φύκος, τὸ δὲ πνεῦμα τοῦ ἀγωνιῶντος προσαρτᾷ εἰς τὴν ἀτοπωτάτην καὶ ἀσθενεστάτην ἐλπίδα. Καὶ αὐτὸς εἶχεν οἰκοδομήσει μετὰ πολλῆς τῆς φροντίδος σχέδιον σωτηρίας, τὸ σχέδιον τοῦτο, τὸ ἐξετέλεσε, καὶ τὸ εἶδεν ἐντελῶς ἐπιτυχόν, καὶ ὅσον τὸ ἐπ' αὐτῷ. Ἀλλ' ἦδη, ὅταν τὸ ἐξέταζεν ἀκριβεστέρον, τὸ σχέδιον τοῦτο τῷ ἐφαινετο ἀνόητον καὶ ἀδύνατον. Πῶς νὰ πιστεύσῃ τὴν ὑπόσχισιν τοῦ ἀθλίου βωμολόχου ἐκείνου, τοῦ Ἀσκανίου Μακαρόνου; Καὶ ἂν ὑπετίθετο ἀκόμη ὅτι ἤθελεν ἐκπληρώσει τὴν παραγγελίαν ἐκείνου, πῶς ἐκ τούτου νὰ περιμείνῃ ἐσθῆθειαν; Ὁ Βαλθάσαρ ἦτον ἀνδρείος· ὁ μοναχὸς ἐγνώριζεν ὅλην τὴν ἀφοσίωσίν του, ἀλλ' ἤξευρεν ἐπίσης ὅτι ἡ ἀγχινοῖα δὲν ἦτον τὸ πρῶτιστόν του προτέρημα. Πῶς νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἐκ πρώτης ὀφείας ἤθελεν ἀμέσως διανοήσῃ τὸ αἶνιγμα; Ναί μὲν, ἐγνώριζε τὸ δακτυλίδιον, ἤξευρεν ὅτι ἦτον τοῦ μοναχοῦ, ἀλλὰ ἀριθμὸς δεκατρία δὲν σημαίνει τίποτε εἰς καμμίαν γλῶσσαν, καὶ ὁ Βαλθάσαρ δὲν ἦτον ὁ καταλλήλοτατος τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς μυστηριώδους ἐννοίας του.

Ὁ μοναχὸς διεννοεῖτο ὅλα ταῦτα, καὶ ἔκλειε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν ἀπελπιστικὴν ταύτην καὶ ἀκαταμάχητον λογικὴν· ὁσάκις δὲ ἡ ἐλπίς ἤθελε νὰ εἰσδύσῃ πάλιν εἰς τὴν καρδίαν του, τὸ λογικὸν τὴν ἀπέκρουε. — Καὶ ὅμως ἠλπιζε πάντοτε, διότι ὁ θεὸς ἐπέτρεφν ὥστε ἡ ὑπερτάτη αὐτῇ κατηγορία νὰ μὴν ἐγκαταλείπῃ τὸν ἄνθρωπον πρὸ τοῦ θανάτου.

Ὁ ἀγὼν του ἦν ἀκατάπαυστος, καταπονῶν, ἐξαντλῶν πᾶσας τοὺς δυνάμεις· ἡ νίκη ἐν αὐτῷ ἦν χίμαιρα, ἡ δὲ ἦττα ἐάσανος σκληροτάτη.

Διότι ὁ θάνατος ὃν ὁ μοναχὸς περιέμενε δὲν ἦτον συνήθης θάνατος· ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ συναπέθισκε καὶ ἡ ἐλπίς τῆς νομίμου τῶν βασιλέων διαδοχῆς, τὸ εὐγενὲς τοῦτο στήριγμα τῶν ἐπικρατειῶν· διότι εἶχε μὲν ἐπιτρέψει τὴν ἀνατροπὴν, ἀλλὰ δὲν τῷ ἔμεινε καιρὸς ἀνοικοδομήσεως, δὲν εἶχε μὲν ἐμποδίσῃ τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἀλφόνσου· ἀλλ' ἦδη καὶ ὁ Δὸν Πέτρος ἐφυλακίσθη, καὶ ἐπιπτεν, ἀσπύχτικος μένων. Ἡ ἀφρων πεποίθησίς του ἐξοήθησε τὴν προδοσίαν τοῦ ἐποφθαλμιώοντος εἰς τὴν βασιλίαν, καὶ ἐξ αἰτίας του

ἡ γενεὰ τῶν Βραγαντιδῶν ἐγίνετο ἐκπτώτος τοῦ προπατορικοῦ θρόνου.

Ἐπειδὴ δὲ ἤξευρεν ὅτι πᾶσα βιαία μεταβολὴ δυναστείας ἦν ἐγγυος ἐμφυλίων τρικυμιῶν καὶ πολέμων, ἐπειδὴ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ πατρίς του, περιστοιχιζομένη ὑπὸ ἰσχυροτέρων ἐπικρατειῶν, καὶ κινουσα τὴν ὀρεξιν καὶ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἰσπανίας, δὲν ἐδύνατο νὰ μείνῃ ἐλευθέρᾳ εἰμὴ ἐν ὅσῳ ὅλα τὰ τέκνα τῆς ἔμενον ἡνωμένα, ἐφρόνει, καὶ εἶχε δίκαιον, ὅτι ἡ ἀγωνία του ἦν ἀγωνία τῆς Πορτογαλίας.

Τότε δὴ πικρὰ ὀδύνῃ κατεκυρίευσεν τὴν ψυχὴν του καὶ τὴν κατεσπάρει. Ὡς ἀγρίον θηρίον περιστρέφεται εἰς τὸν σιδηροῦν τοῦ κλωθῶν, οὕτω περιέτρεχε καὶ ἐκεῖνος τὴν στενὴν του εἰρκτὴν, ἐφιλάρει τοὺς τοίχους, ἔσειε τὴν θύραν, καὶ ἐσχίζε τὰς χεῖρας τοῦ θέλων ν' ἀνασπᾷ τὴν ὀγγώδη σιδηρᾶν ῥάβδον, ἥτις ἐδιχοτόμει τὸν φωταγωγὸν τῆς εἰρκτῆς του.

Ἄλλοτε δὲ πάλιν στρογγυλαίνων τὰς χεῖρας του, τὰς μετεχειρίζετο ὡς σάλπιγγας, καὶ ἐκραγε μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του, ἐπικαλούμενος ὀνομαστὶ τοὺς κλειδούχους καὶ τοὺς δεσμοφύλακας, διότι τοὺς ἐγνώριζεν ὅλους, τῷ ἦσαν ὅλοι ἀφωσιωμένοι, καὶ εἰς τὸ πρῶτον τῆς χειρὸς του νεῦμα ἤθελον ἀναπετάσει τὰς θύρας πᾶσας τοῦ Λιμοεῖρου. — Ἀλλ' οἱ δεσμοφύλακες καὶ οἱ κλειδοῦχοι δὲν ἤκουον τὴν φωνὴν του, διότι ἡ φυλακὴ του ἦν μακρὰν τοῦ μέρους ὅπου αὐτοὶ διέμενον, καὶ οἱ μόνον ἀκούοντες τὰς φωνὰς του ἦσαν οἱ κάτοικοι τοῦ παρχκειμένου βασιλικοῦ δωματίου, ἡ Βασιλισσα καὶ ὁ βασιλόπαις, λέγοντες πρὸς ἀλλήλους

— Ἐδῶ, εἰς τὴν πλησίον εἰρκτὴν εἶναι ἐγκλεισμένος παράφρων μανιακὸς.

Αἱ πρῶται τῆς ἡμέρας ἀκτῖνες, εἰσδύσαι διὰ τοῦ φωταγωγοῦ, ἤλθον ἐπὶ μᾶλλον τὸν ἀγῶνά του· διότι αὕτη ἦν ἡ ὥρα καθ' ἣν εἶχε παραγγείλει εἰς τὸν λαὸν νὰ συνέλθῃ. Ὁ λαὸς ἐπρεπεν ἤδη νὰ τὸν περιμένῃ εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Χαβρέγας, καὶ ἀναμφισβόλως κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην μύριαι φωναὶ τὸν ἐκάλουν καὶ τὸν ἐζήτουν.

Ἀλλὰ, ν' ἀποκριθῇ δὲν ἐδύνατο. — Ἀλλὰ, ἐφέρετο εἰς τὸν θάνατον.

Εἰς τὴν στιγμὴν ταύτην, ἀκίνητος μένων καὶ σιωπῶν, ἤκουσε θόρυβον φωνῶν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν παρακειμένην φυλακὴν. — Τότε ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀκτὶς διερχομένη διὰ μικρᾶς τοῦ τοίχου ῥωγμῆς, εἴλκυσε τὸ ἐλέμμα του. Συρθεὶς ἐπομένως μέχρι τοῦ τόπου τούτου, ὅστις ἦν εἰς τὴν γωνίαν τῆς εἰρκτῆς του τὴν μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένην ἀπὸ τὴν θύραν, προσήλωσε τὸν ὀφθαλμὸν του εἰς τὴν διαφύην· ἀλλὰ τίποτε δὲν ἐδυνήθη νὰ ἰδῇ, διότι ἡ τρύπα ἦν πλήρως κόνιος καὶ συντριμμάτων. Λαβὼν ἄρα τὸ ἐγχειρίδιόν του, ἐπεχείρησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ μὲ τὴν ἀκίδα του. Ἐν ᾧ δ' ἤργαζετο εἰς τοῦτο, ἤκουσε πάλιν τὰς φωνὰς ὁμιλουσάς.

— Ἐκεῖνος μόνος ἐγνώριζε τὴν ἐνωσὶν μας, ἐλεγεν ὁ Βασιλόπαις, μόνος ἐκεῖνος ἐδύνατο νὰ μᾶς προδώσῃ.

— Ὁ κόσμος ὅλος ἂν ἤρχετο νὰ τὸν κατηγορήσῃ, ἀπήντησεν ἡ Βασιλισσα μὲ φωνὴν εὐσταθεῇ, ἐγὼ ἤθελον ἐγερθῇ νὰ ψεύσω τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ἤθελον εἰπῇ· ὄχι, ὁ Βασκογκέλλος δὲν εἶναι προδότης!

— Ἰσαβέλλα, ἐπιθύρουν ὁ μοναχὸς, συνθλίβων τὰς χεῖρας του ἰσχυρῶς.

Ἡθέλησε δὲ νὰ δοκιμάσῃ, ἵτως ἀκουσθῇ διὰ τῆς ῥωγμῆς, νὰ φωνάξῃ εἰς τὸν βασιλόπαιδα ὅπως καλῶς ἔνα τῶν δεσποφυλάκων· ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠνοήχθη ἡ θύρα τοῦ βασιλικοῦ δωματίου, καὶ διὰ τῆς ὁπῆς, ἣν εἶχεν ἤδη πλατύνει ὁ μοναχὸς, εἶδεν εἰσελθόντα τὸν Καστελμελχώραν. Τότε ἡ προσοχὴ του ἐδιπλασιάσθη.

Ὁ Κόμης διέβη τὸ βασιλικὸν δωματίον βραδέως, καὶ ὑψὸν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν. Ἀλλ' ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ὑπεροψία αὐτῇ ἦν προσποιητὴ, κρύπτουσα τὴν μυστικὴν αἰσχύνην καὶ ταραχὴν. Ὅταν ἐπλησίασεν, ὁ Βασιλόπαις ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον, ἡ δὲ Ἰσαβέλλα ἐξ ἐναντίας ἔμεινεν ἀκίνητος, καὶ ἠτένισε τὸν κόμητα κατὰ πρόσωπον. Φθὰς δὲ οὗτος ἐμπρὸς τῆς, τὴν ἐχαιρέτησε καὶ εἶπε.

— Κυρία, δὲν ἀγνοῶ ὅτι πρέπει ν' ἀποστρέψῃς τὴν παρουσίαν μου, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀφήσητε τὰ περιφρονητικὰ ταῦτα βλέμματα, διότι δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς παρῆλθε πλέον ὁ καιρὸς τῆς ἀμοιβαίας ὑπεροψίας. Ἡ θέσις μου εἶναι τόσον ὑψηλὴ, κυρία, ὥστε ἡ περιφρόνησις δὲν φθάνει μέχρις αὐτῆς, καὶ ἡ ἰσχὺς μου εἶναι τόση, ὥστε δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σᾶς ὑποκρύψω πόσον σέβας μοὶ ἐμπνέει ὁ εὐγενὴς χαρακτήρ σας.

Καὶ ἐχαιρέτησεν ἐκ νέου μὲ σοβαρότητα.

— Ἐκλαμπρότατε, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν βασιλόπαιδα, εἰσθε ὑπεύθυνος ἐγκλήματος καθοσιώσεως, καὶ τὴν ζωήν σας δὲν προστατεύει, ὡς τὴν τῆς βασιλίσσης, ὁ φόβος βασιλείας ἰσχυροῦ καὶ πάντοτε τροπαιοῦχου...

— Θὰ δικασθῶ ἀπὸ τὰς βουλὰς τοῦ κοίτους, ἀπήντησεν ὁ βασιλόπαις. Ἄν καταδικασθῶ, θὰ ὑπομείνω ἀγογγίστως τὸν θάνατον... Ἀλλὰ τῆς καρτερίας μου ἀνώτερον εἶναι, Καστελμελχώρα, νὰ ὑπομείνω τὴν παρουσίαν ὄντος οὐτιδανοῦ, οἷος σύ.

Ὁ Κόμης τὸ ἤκουσε μὲ ἀπάθειαν.

— Καὶ ἂν ἤρχομην νὰ σᾶς προσφέρω τὴν ἐλευθερίαν; ἐρώτησε.

— Ὁ Δὸν Πέτρος δὲν ἤθελε τὴν δεχθῇ, ἔσπευσε ν' ἀποκριθῇ ἡ Βασίλισσα.

— Ὁ Δὸν Πέτρος ἤθελε τὴν δεχθῇ, ἐπανέλαβε ψυχρῶς ὁ Καστελμελχώρας, διότι εἶναι νέος, μακρὸν μέλλον ἐκτείνεται ἐμπρὸς του, καὶ ὁ θάνατος εἶναι ὀδυνηρὸς εἰς ἡλικίαν εἰκοσιδύω ἐτῶν, — ὅταν ἔρχεται ἀρεκτος, ἀφανὴς, ἀδοξος, ... εἰς φυλακῆς ὑπόγεια σκότῃ!

Ὁ μοναχὸς ἀνεσκήρτησεν ἀκούσας τὴν ἀπειλὴν ταύτην, διότι ἤξευρεν ὅτι ἔμελλε νὰ πραγματοποιηθῇ.

Ὁ Βασιλόπαις ὁμῶς τὴν ἤκουσε μὲ μειδίαμα ὑβριστικῆς δυσπιστίας.

— Τίς ἤθελε τολμήσει νὰ φονεύσῃ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Βασιλέως; εἶπε.

Ὁ Καστελμελχώρας ἔμεινε στιγμὰς τινὰς χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Ἀλλὰ τέλος, ἀνορθώσας αἶφνης τὸ σῶμά του, καὶ καλύψας τὴν κεφαλὴν του, εἶπε μετὰ φωνῆς ἀδιστάκτου καὶ ἰσχυρᾶς·

— Ἐγὼ μᾶλλον θὰ ἐρωτήσω Τίς τολμᾷ νὰ ὀνομασθῇ ἐδῶ ἀδελφὸς Βασιλέως; Δὲν ὑπάρχει πλέον Βασιλεὺς, ὦ Πέτρε Βραγαντινῶν.

Ὁ Βασιλόπαις καὶ ἡ Βασίλισσα ὑψώσαν συγχρόνως τὰ βλέμματα μετ' ἐκπλήξεως.

— Ἡ μᾶλλον, ἐξηκολούθησεν ὁ Καστελμελχώρας ἡ Πορτογαλλία ἤλλαξεν ἀνοικτόν. Τοῦ λοιποῦ

μόνος ὁ Δὸν Σίμων Βασκογκέλλος καὶ Σούζας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λέγηται ἀδελφὸς τοῦ Βασιλέως.

— Ὁ Βασκογκέλλος! ἐπανέλαθεν ἡ Βασίλισσα.

— Τὸ ἤξευρα ὅτι ἦταν σύμφωνοι, ἀνέκραξεν ὁ Βασιλόπαις, σὺ δὲν χαίρων. ἤξευρα ὅτι ὁμοιάζον τὴν καρδίαν ὡς ὁμοιάζουν τὸ πρόσωπον. Ἀμφοτέροι προδότες, ἀμφοτέροι ψεῖσταί.

— Ὅχι! Ὅχι! ἀδύνατον! ἐψιθύρισε ἡ Ἰσαβέλλα.

Ὅπισω δὲ τοῦ τοίχου ἐνοκλάζων ὁ μοναχὸς, ἐκινεῖτο παντοίως, καὶ ἔσπει τοὺς γιγαντιαίους λίθους οἵτινες τὸν ἐχώριζον ἀπὸ τὸ βασιλικὸν δωματίον. Ἡ σκηνὴ αὕτη τὸν ἀπενέκρου.

— Ὁ Βασκογκέλλος, ἀπήντησε χαιρεκράκως ὁ Καστελμελχώρας, ὑπηρετήσε φυσικῶ τῷ λόγῳ τὸν ἀδελφόν του.

— Ψεύδεσαι! εἶπε ἐρυχόμενος ὁ μοναχός.

Ἡ Βασίλισσα ἐκλινε τὴν κεφαλὴν σιωπῶσα.

Ὁ δὲ μοναχὸς βλέπων τὸ κίνημα τοῦτο, ἠθάνθη ἐνδίδον τὸ θάρρος του, καὶ ἔπασσε κατὰ γῆς βαρέως.

— Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὸν Δὸν Σίμωνα, ὅστις εἶναι ἀγαθὸς ἀδελφός, ἐπανέλαβε πάλιν ὁ Λουδοβίκος Σούζας· — δὲν ἦλθα ἐδῶ νὰ πλέξω τὸν πανηγυρικόν του. Ἐμαθας λοιπόν, Πέτρε Βραγαντινῶν, ὅτι δὲν εἶσαι πλέον οὐδὲν ἐν Πορτογαλίᾳ, καὶ ἡ ἀξία σου, ἀντανάκλασις τῆς ἰσχύος τοῦ ἀδελφοῦ σου, ὅτι ἀπεσέσθη μετὰ τῆς ἰσχύος ἐκείνης. — Ἐγὼ εἶμι ὁ Βασιλεὺς.

Ὁ Βασιλόπαις ἐζήτησε μὲ σπασμωδικὸν κίνημα τὸ ἀπὸν ξίφος εἰς τὸ πλευρόν του.

— Τὸ ξίφος σας ὀλίγον ἦλε σᾶς χρησιμεύσει, ἐξηκολούθησε, μειδιῶν, ὁ Καστελμελχώρας· ἀλλὰ καὶ οὕτω πρέπει νὰ παραιτηθῇτε τῆς ἀπ' αὐτοῦ ἐλπίδος, διότι ἡ τελευταία τοῦ Ἀλφόνσου πρᾶξις ἦν νὰ σᾶς τὸ ἀφαιρέσῃ. Κατ' ἐδικὴν του διαταγὴν σᾶς ἀφηρέθη. Ἡ ἀσθενὴς τοῦ ἀδελφοῦ σας χεὶρ ὑπέγραψε τὸ ψήφισμα τοῦ θανάτου σας, ἀλλὰ νὰ σᾶς προστατεύσῃ δὲν δύναται πλέον. Ἡ ζωὴ σας εἶναι εἰς χεῖράς μου. Ἀπὸ ἐμὲ ἐξαρτᾶται... κατὰ θέλησίν μου, μετὰ μίαν ὥρην θὰ εἰσθε ἡ ἐλευθερία, ἡ πτώμα δεσμώτου... Δὲν θὰ συμφολεύσετε, κυρία, τὸν σύζυγόν σας;

Ἡ Βασίλισσα εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἐράνη αἶφνης ἀφυπνισθεῖσα, καὶ περιέφερε βλέμμα ἔντρομον ἀπὸ τοῦ Καστελμελχώρα πρὸς τὸν Βασιλόπαιδα.

— Φεῦ! ἐκλαμπρότατε, εἶπεν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λέγει ἀλήθειαν. Εἰσθε εἰς τὴν διάκρισίν του.

— Δὲν θὰ φοβηθῶ τὸν θάνατον! εἶπεν ὁ βασιλόπαις μὲ φωνὴν εὐσταθῇ.

— Ὅχι!... ὦ! μὴ τὸ λέγετε τοῦτο, εὐσπλαγχνισθῆτέ με, ἀνέκραξεν ἡ Βασίλισσα. Εἶχον ἐμπιστευθῇ ἐντελῶς εἰς ἐκεῖνον ὅστις μᾶς ἐπρίδωκεν. Ἐνόμιζα... ἐγὼ, ἐκλαμπρότατε, σᾶς ἐξέθηκα εἰς τὸν κίνδυνον τοῦτον, ἐγὼ ἡ σύζυγός σας, ἐγὼ ἦτις ὅλον μου τὸ αἷμα δίδω προθύμως διὰ νὰ σᾶς σώσω.

Ὁ βασιλόπαις ἐθεώρει τὴν Ἰσαβέλλαν πλήρως χαρᾶς καὶ περιπαθῶς ἐν ᾧ ταῦτα ἔλεγε, καὶ δάκρυα εὐδαιμονίας ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἐλθισμόναι δὲ καὶ τὸν Καστελμελχώραν καὶ τὸν κόσμον ὁλόκληρον, ἀκούων τὴν φωνὴν ταύτην, ἦτις ψυχρὰ πρὶν, καὶ αὐστηρὰ πάντοτε, ἐπρόφερε τέλος λέξεις τινὰς ὁμοιαζούσας ἔρωτος λέξεις.

— Εὐχαριστῶ... εὐχαριστῶ! ἐψιθύρισε· ἀλ-

λά, Ἰσαβέλλα, μὴ κλαίης, διότι δὲν θὰ μοι ἑναπο-
μείνῃ δύναμις διὰ τὸ ἀποθάνω.

Ἄλλ' ἡ βασίλισσα ἐκυριεύετο ἀπὸ παράδοξον ψυ-
χῆς ταραχῆν. Ὡς ἐγκλημα ἀπέκρουεν ἡδὴ τον ἔρωτα
δὲν εἶχε διατηρήσει ἐν τῇ καρδίᾳ της πρὸς τὸν Βα-
σκογκέλλον. Πνιγνάζετο, καὶ ὅμως δὲν ἐδύνατο νὰ
τὸν πιστεύσῃ ἔνοχον, καὶ ἡ καρδιά της ἔψευδε πά-
σας τὰς ἀποδείξεις, καὶ ἐπανίστατο κατ' αὐτῶν,
καὶ τῇ ἐδείκνυε τὸ εὐγενές καὶ ὑπερήφανον πρόσω-
πον τοῦ Βασκογκέλλου διαμαρτυρούμενον κατὰ τῶν
ψευδῶν τούτων συκοφαντιῶν.

Ὡς δὲ πρὸς τὸν βασιλόπαιδα, ἤθελε νὰ τῷ δώσῃ
τὴν ζωὴν της καὶ ἀντὶ τῆς εἰς σύζυγον ὀφειλομένης
ἀγάπης, καὶ ἐξήτει νὰ εὕρῃ τι περὶ τῆς διὰ τὴν τῷ
θυσιάσῃ. Ὁ Καστελμελχώρας ὅστις τοσκις τὴν πε-
ριύθρισε ἦτον παρὼν, ἠθέλησε λοιπὸν νὰ ταπεινωθῇ
ἐνώπιον τοῦ Καστελμελχώρου.

— Κύριε, τῷ εἶπε, σὰς ζητῶ ἔλεος.

— Ἦλθα ἐνταῦθα μὲ εἰρηνικοὺς σκοποὺς, ἀπὴν-
τησεν ὁ κόμης, καὶ αἱ ὕβρεις τοῦ δὸν Πέτρου δὲν
κατίσχυσαν νὰ μεταβάλωσι τὴν ἀπόφασίν μου. Ἄς
ὑπογράψῃ τὸ ἔγγραφον τοῦτο, καὶ αἱ θύραι τοῦ Λι-
μοίρου ἀνοίγονται.

Καὶ ἔτεινεν εἰς τὴν βασίλισσαν ὁ Καστελμελχώ-
ρας μεμβράναν φέρουσαν τὴν σφραγίδα τοῦ κράτους.

— Παραίτησις τοῦ θρόνου! εἶπεν ἡ βασίλισσα
ἀφ' οὗ ἀνέγνω.

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ Βασιλόπαις δραστηρίως.
Προτιμῶ μυριάκις τὸν θάνατον!

Ὁ μοναχὸς ἔμενεν ἀκόμη ἐκτάδην κείμενος ἐπὶ
τοῦ ὕψους τῆς εἰρκτῆς του ἐδάφους, καὶ ἡ ζωὴ ἐφαί-
νετο ἐν αὐτῷ ἐσβεσμένη. Ὅταν ἐλειποθύμησεν, ἡ
καλύπτρα του ἔπεσεν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἡ ἀ-
μυδρά καὶ σκὰ ἀκτίς ἡ δεισδύουσα διὰ τοῦ φωτα-
γωγοῦ, ἐτοξεύετο καθέτως ἐπὶ τὸ πρόσωπόν του, ἐφ'
οὗ ἡ λύπη εἶχε χαράξει βαθθεῖα ἴχνη.

Αἶφνης κλείεσθ' ἐστράφη εἰς τῆς εἰρκτῆς του τὸ κλειθρον,
καὶ ἡ θύρα ἠνοίχθη ἀψόφως· ἄνθρωπος δὲ εἰσελθὼν,
περιέφερε τὸ βλέμμα του περὶ τῆς. Προσωπὶς ἐκάλυπτε
τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ξίφος ἐκράτει εἰς τὴν δε-
ξιάν του, εἰς δὲ τὴν ἀριστεράν ἐσφιγγε τὴν λαβὴν
μακροῦ ἐγχειριδίου.

Κατ' ἀρχάς δὲν εἶδε τίποτε. Ἄλλ' ἀφ' οὗ τὸ
βλέμμα του συνήθισεν εἰς τὸ σκότος, ἀνεκάλυψε τὸν
μοναχὸν κείμενον κατὰ γῆς εἰς τὴν ἀπωτέρω γω-
νίαν, καὶ διευθύνθη πρὸς αὐτὸν πεφυλαγμένως. Γο-
νατίσας δὲ πλησίον του, ἔκυψε πρὸς τὸ πρόσωπόν
του, καὶ σιωπῶν τὸν ἠτένισεν ἐπὶ ἐν δεῦτερον λε-
πτοῦ. Μετὰ ταῦτα δὲ ἀπέσπασε τὴν πολιάν του,
καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀνεκάλυψε πώγωνα ἐξηρισμένον, καὶ
χειλὸς ἀνώτερον, κοσμούμενον διὰ λεπτοῦ καὶ μέ-
λανος μύστακος. Τότε εἰς τὸ βλέμμα τοῦ νεοελθόν-
τος ἀνέλαμψαν μίσους σπινθῆρες.

— Ἐκεῖνος εἶναι, ἐψιθύρισε, καλῶς τὸ ἐννόησα ..
Καὶ μετὰ ἑπτὰ ἔτη ἀναγνωρίζεται ἡ χεὶρ ἡ ράπισα-
σα εἰς τὸ πρόσωπον. .. Ἐπτὰ ἔτη! ἑπτὰ ἐξορίας ἔ-
τη, καὶ ἡ αἰτία των ἦτον αὐτός!

Ἰπὸ κόμης γέλως ἠκούσθη τότε ὑπὸ τὴν προσωπί-
δα του, καὶ ἐπρόσθεσε.

— Νομίζω ὅτι τέλος θὰ ἐκδικηθῶ.

Ἄλλ' αἶφνης ἀνσυχία διεδέχθη τὸν γέλωτα.

— Ἄλλ' ἂν ἀπέθανεν! εἶπε.

Καὶ ρίψας τὸ ξίφος του, ἐψιλάφησε τὸ στήθος τοῦ
μοναχοῦ.

— Ἡ καρδιά του κτυπᾷ. . . Ζῇ ὅσον χρειάζεται
διὰ νὰ τὸν φονεύσω.

Τότε ὁ προσωποδόφρος ἀνέλαβε πάλιν τὸ ξίφος
του· ἀλλὰ πρὶν ἢ κτυπήσῃ, ἀνεκάλυψε τὴν ἀκτίνα
τὴν δειτθούσαν διὰ τοῦ μεσοτοίχου, καὶ θέλων νὰ
παρτείνῃ τὴν ἐκδίκησίν του, ἐπλησίασε περιέργως
τὸν ὀφθαλμὸν εἰς αὐτήν, καὶ εἶδε τὸν Καστελμελ-
χώραν, τὸν Βασιλόπαιδα καὶ τὴν Βασίλισσαν.

— Ὡ! ὦ! εἶπεν, ὁ ἰσχυρὸς μου προστάτης ἐκ-
τελεῖ ἐκεῖ δρόντω; τὰ καθήκοντά του, ὡς βλέπω! . .
Δὲν ὑποπτεύει τί συμβαίνει τρία ἔτη μακρὰν
αὐτοῦ. . . Ἄς τελειώσωμεν τὸ ἔργον μας.

Καὶ στραφεὶς ἤγκισε τὴν ἀκικὴν τοῦ ξίφους του
εἰς τὸ στήθος τοῦ μοναχοῦ, ὅστις αἰσθανθεὶς τὴν
ψυχρότητα τοῦ σιδήρου, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλ-
λά τοὺς ἔκλεισε πάλιν ἀμέσως, νομίζων ὅτι βλέπει
ἀποτρόπαιόν τινα ὄπτασιαν.

Ὁ προσωποδόφρος ἐγέλασε τότε πάλιν.

— Νομίζει ὅτι ὀνειρεύεται, ἐψιθύρισε. Αὐτὸς θὰ
εἶναι ὁ τελευταῖός του ἐπιάλτης.

Καὶ τοῦτο λέγων, ἐστήριξε τὰς δύο του χεῖρας
εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ὅπλου, ὅπως τὸ σπρώξῃ μὲ δύ-
ναμιν.

Τοιοῦτον δ' ἦν βεβουλισμένος εἰς τὴν ἐργασίαν
ταύτην, ὥστε δὲν ἤκουσεν ἐλαφρὸν θόρυβον γενόμε-
νον ὀπισθὲν του. Διὰ τῆς θύρας τῆς εἰρκτῆς, ἥτις
εἶχε μείνει ἡμικνευομένη, ἐφάνη ἐπὶ τῆς φλῆγς τὸ
πλατὺ καὶ ἀγαθὸν πρόσωπον τοῦ Βαλθάσαρ.

— Ἀριθμὸς δεκατρία! ἐψιθύρισε.

Καὶ κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του δέλετρον, ἡ κλε-
πτοφάναρ, ἔστρεψε τὸ φῶς αὐτοῦ πρὸς τὸ ἐντὸς
τῆς εἰρκτῆς.

ΙΘ'.

Ὁ Μοναχός.

Ἀδίκως ἐδίσταζεν ὁ Μοναχὸς περὶ τῆς ἀκριβείας
τοῦ Μικαρόπου, οὐδ' ἐδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ κα-
ταλληλότερον ἀγγλῆαφρον· διότι ἂν εἶχεν ἀποτα-
θῇ πρὸς Πορτογάλλον, αὐτὸς ἤθελε μὲν παραδώσει
ἀσφαλέστατα τὸ δακτυλίδιον, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἰπῇ
οὐδὲ λέξιν. Ἄλλ' ὁ καλὸς ἱππότης τοῦ Παταυτοῦ,
ἐκτὸς παμπόλλων ἄλλων λαμπρῶν προτερημάτων,
ἐδύνατο νὰ καυχήθῃ, ὅτι εἰς τὴν ὑψηλίαν δὲν ὑπῆρ-
χεν ἀδουλεσχότερος ἄνθρωπος. Ὅθεν καὶ χωρὶς νὰ
περιμελῇ τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Βαλθάσαρ, τῷ διηγῇ-
θη πῶς ἐφυλάκισε τὸν μοναχόν, — ἀλλὰ τοῦτο, ἐφρόν-
τισε νὰ προσθήσῃ, ἦτον μυστήριον τοῦ κράτους, —
πῶς ὁ μοναχὸς τὸν ἐσύστησε κληρονόμον του, κτλ.

Ἐξεπλάγη ὅμως πολὺ, καὶ ἠθάρθη προσέβλημέ-
νην τὴν φιλοτιμίαν του, ὅταν, ἐν ᾧ διηγεῖτο ἀκόμη
μετὰ πολλῆς ζέσεως, ὁ Βαλθάσαρ τὸν παρηκώνισε
βιαίως, καὶ ἐβρίθθη ἐξ ὡς βέλος, ψιθυρίζων τὰς
παραδόξους ταύτας λέξεις·

— Ἀριθμὸς δεκατρία!

— Εἶναι τρελλὸς ὁ κακόμοιρος, εἶπε καθ' ἑαυτὸν
ὁ Παταύος.

Καὶ ἐπέστρεψεν ἡσύχως εἰς τὴν κατοικίαν του, ὅ-
που ἡ οὐρανία Ἰσαβέλλα τὸν περιέμενε ῥέγγουσα.

Ἐν τούτοις δ' ὁ Βαλθάσαρ μετὰ τινὰς στιγμὰς
ἐφθασεν εἰς τὴν φυλακὴν· ἀλλ' ἐπρόφερε τὸ δνομα
τοῦ Μοναχοῦ, ὅλα τὰ κλειθρα κατέπεσαν ἐμπρὸς του,
ἀλλ' αἱ ἐρωτήσεις του ὅλαι ἔμεινον ἄφοροι, διότι
καί τινες τῶν δεσμοφυλάκων δὲν εἶχεν ἰδῇ τὸν πανο-
σιώτατον.

Τότε ὁ Βαλθάσαρ ἐζήτησε καὶ τῷ ἐδείξαν τὸν ἀ-

ριθμὸν δεκατρία, ὃ δὲ φίλαξ, δοὺς αὐτῷ φανόν, τῷ ἐπηγήθη κατενόδιον, λέγων ὅτι ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων ἡ εἰρατὴ ἐκείνη εἰς οὐδὲν ἐχρητίμευσε.

Καὶ καιρὸς ἦτον νὰ φθάσῃ ὁ Βαλθάταρ. Τὸ φῶς τοῦ φανοῦ τοῦ τῷ ἐδείξε τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο σύμπλεγμα, ὃ περιεγράψμεν εἰς τὸ προλαβόν κεφάλαιον, τὸν μοναχὸν κείμενον εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἀνθρώπων προσωπιδοφόρον ἱστάμενον παρ' αὐτόν, στηρίζοντα τὰς δύο του χεῖρας εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους, καὶ τοῦ ξίφους τὴν ἀκμὴν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ μοναχοῦ.

Τότε ἐβρίθη ἔμπροσθεν ὁ Βαλθάταρ, καὶ ἐν ἄλλαις τῶν εὐρώστων ποδῶν του ἤρκεσε νὰ τὸν φέρῃ πλησίον τοῦ ἀγνωστοῦ, ὅστις στραφεῖς, ὕψωσε τὸ ξίφος, ἐν ᾧ ὁ Βαλθάταρ ἦν ἀσπλος.

Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἀνάγκην ὀπλων. Ἀποκρούσας δὲ μ' ἐν κτύπημα τῆς βαρεῖας χειρὸς του τὸ κατ' αὐτοῦ καταρεπόμενον ξίφος, περιέκλεισε τὸν ἀντίπαλόν του εἰς τοὺς μακρεῖς του βραχίονας, ἰσχυροῦς ὡς ἐλαστικὸν σίδηρον, καὶ ὁ πρωτωπιδοφόρος ἀρῆκε φωνήν, φωνὴν μίαν, καὶ μετὰ ταῦτα ἠκούσθη ὡς τρυγμὸς ὀστέων συντριβομένων, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Βαλθάταρ ἦνοιξε τοὺς βραχίονάς του. καὶ κατὰ γῆς ἐπεσε πτώμα.

Τότε ὁ ἀνδρεῖος, γίγας ἀνέπνευσε θορυβωδῶς, ὅχι ἀπὸ κόπτοντος, ἀλλ' ἀπὸ χαρᾶς, καὶ ἠέλησε φυσικῶς τῷ λόγῳ νὰ ἰδῇ ποῖας φύσεως ἐρπετὸν εἶχε συντρίψει· δι' ὃ προσηλθὼν ἀπέσπασε τὴν πρωτοπίδα.

Ἀλλὰ τὸ γυμνωθὲν πρόσωπον εἶχε φοβερώτατα συστρίλλει ὁ θάνατος· οὐχ ἦτον ὅμως τὸ ἀνεγνώρισε, καὶ μὲ τὸν πόδα ὠθήσας τὸ πτώμα περιφρονητικῶς,

— Ὁ Ἀντώνιος Κόντης! ἐψιθύριτε. Προέλαβον μόνον τὸν δῆμιον!

Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐνταῦθα συνέβαινον, ἡ σκηνὴ τοῦ βασιλικοῦ δωματίου ἐχώρει πρὸς τὴν λύσιν της. Ὁ Βασιλόπαις ἠρνεῖτο νὰ υπογράψῃ τὴν παραίτησίν του, καὶ ἡ Ἰσαβέλλα τὸν παρεκίλει καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἀρνήσιν ταύτην.

— Ἀλλὰ καὶ πόθεν ἠξεύρομεν ὅτι δὲν μᾶς ἀπατᾷς! ἀνέκραξε τέλος ὁ Βασιλόπαις, ἀπαχζόμενος τὴν ἐσχάτην ταύτην ἐλπίδα. — Ὁ Ἀλφόνσος ἦν βασιλεὺς χθὲς ἀκόμη. Τί λοιπόν; τὸν ἐδολορόνησας;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Καττελμελχώρας, λαμβάνων ἄλλην μεμβράναν ἀπὸ τὸν κόλπον του.

— Ἄρα, εἶναι βασιλεὺς ἀκόμη.

— Οὐτε, ἐπανέλαβεν ὁ Καττελμελχώρας.

Καὶ ἀναπτύξας τὴν μεμβράναν, τὴν ἐδείξε μακρόθεν εἰς τὸν ἡγεμόνα.

— Ὁ Ἀλφόνσος ἐπραξεν, εἶπεν, ὅτι δὲν θέλετε νὰ πράξητε. Ἰδοὺ ἡ παραίτησίς του.

— Αἰσχος! ἐψιθύρισεν ὁ Δὸν Πέτρος μετ' ἀπελπισίας.

Ἡ δὲ Βασιλιστὰ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν γῆν.

— Ἦδη, κύριε, εἶπεν ὁ Καττελμελχώρας ἀλλάζων τόνον φωνῆς, σὰς εἶπον ὅτι εἶχον νὰ σὰς εἰπῶ. Ἰδοὺ ἄγραφος ἐπὶ τῆς μεμβράνης ταύτης· ὁ τύπος ὅπου θὰ γραφῇ τὸ ὄνομα τοῦ διαδόχου τοῦ Ἀλφόνσου. Οἱ Εἰκοσιτέσσαρες καὶ οἱ μεγιστῆρες μὲ περιμένουσι, καὶ εἰσὶν ὅλοι εἰς ἐμὲ ἀρρωτιωμένοι. . . Ὁ ἴδιος, τὸ εἶπατε ὅτι ἐν τῶν δύο πρέπει νὰ γίνῃ, —

Ὁ Δὸν Πέτρος, ὡς οἱ δυστυχεῖς ὅτους ἀπειλεῖ ἀφαιρετικὸς κίνδυνος, περιέφερεν εἰς ὅλα τῆς εἰρκτικῆς του τὰ μέρη βλέμμα ἀπελπισίας.

— Πρέπει ἢ οὕτως ἢ ἄλλως νὰ τελειώσῃ, ἐπανέλαβεν ἀπτόμῳ, ὁ Καττελμελχώρας. — Ἐκλέξατε!

Καὶ διατάζοντος ἀκόμη τοῦ Βασιλόπαιδος, ὁ Καττελμελχώρας ἐπρόσθεσε μὲ σκληρὸν μειδίαμα.

— Δὲν ἐπέσθητε ἀκόμη ὅτι εἴσθε εἰς τὴν διάκρισίν μου; Ἀνθρώποι οἵτινες μ' ἐπώλησαν τὴν ψυχὴν των περιμένοντι τὰς διαταγὰς μου ἐδῶ, ὅπισθεν τῆς θύρας ταύτης. Ἰδέτε!

Καὶ βιαίως ἤνοιξε τὴν θύραν, καὶ ἐπανέλαβεν ἐμφαντικῶς. Ἰδέτε!

Ὁ Βασιλόπαις καὶ ἡ Βασιλιστὰ ἐστρεψαν πρὸς τὴν θύραν βλέμμα ἐξεστειμένον· ἀλλ' αἶρνης ἐκπληκτικῆς ἀρκετοῦ ἐπιγράφη ἐπὶ τοῦ προσώπου των. Τότε ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν καὶ ὁ Καττελμελχώρας, καὶ ὑπόκωρος κατὰρ ἐξῆλθε τοῦ στόματός του.

Ἀντὶ τῶν ὀπλιτοφόρων οὐκ εἶχε παρατάξει ὅπισθεν τῆς θύρας, εἶδε τὸν μοναχὸν ἐπὶ τῆς φλιας ἱστάμενον, τὴν κεφαλὴν ὀρθὴν ἔχοντα, καὶ τοὺς βραχίονας εἰς τὸ στήθος ἐττακωμένους. Ὅπισθεν δὲ αὐτοῦ ἐφάνετο ὁ ἡράκλειος καλιστὸς τοῦ Βαλθάταρ.

— Ἐξ ἐναντίας ἡ Ἐξοχότης σας, κύριε Κόμη, εἴσθε εἰς τὴν διάκρισίν μου! εἶπεν ὁ μοναχὸς προχωρῶν βραδέως.

— Σὺ! ἀνέκραξεν ὁ Καττελμελχώρας, ὑπὸ λύσσης ἀφρίζων. — Πάλιν σύ!

Καὶ ἀναπτάτας τὸ ξίφος του, ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα πρὸς τὸν μοναχόν. Ἀλλ' ὁ μοναχὸς ἔνευσεν, καὶ ἐν τῷ ἅμα ὁ Βαλθάταρ ὤρμησεν εἰς τὸ δωματίον μετὰ δέκα ἢ δώδεκα ὀπλιτοφόρων, ὀδηγούμενων ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀρχιρύλακος Δὸν Πίου Μάτα Κέρδου.

Τότε ὁ Καττελμελχώρας ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἠσθάνθη ὅτι ἀπώλετο.

— Σοὶ εἶχα προειπεῖ, Λουδοβίκε Σούζα, ἐπανέλαβεν ὁ μοναχὸς, ὅτι θὰ γίνῃς δολοφόνος. . . Ἡ παρυσία μου σ' ἐκπληττεῖ, δὲν εἶναι ἀληθές; Εἶχας καλῶς προπαρκαταεῖναι τὰ πάντα. . . τὴν στιγμήν ταύτην ἐνόμιζας ὅτι δὲν ὑπάρχω πλέον. . . Ἀλλ' ὁ θεὸς προστατεύει τὴν βασιλικὴν γενεάν, κύριε Κόμη. Τοῦ ἀνθρώπου δὲ ἐπιμύσας νὰ μὲ δολοφονήσῃ τὸ πτώμα μόνον ὑπάρχει τώρα. Σὺ ὁ ἴδιος εἶσαι δεσμότης καὶ ἡττημένος. Καὶ μετὰ μίαν ὥραν, ἀπὸ τὰ περὶ θύρα τῆς φυλακῆς ταύτης ὁ ἀκούτης τὴν φωνὴν τοῦ λαοῦ κρᾶζοντος.

— Ζήτω ὁ Βασιλεὺς Δὸν Πέτρος!

Τότε ὁ Βασιλόπαις, ἄφωνος μέχρι τοῦδε ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ ὑπὸ χαρᾶς, προσηλθεν.

— Ἄγιε πάτερ, εἶπε, τὸ σκῆπτρον εἶναι τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἀλφόνσου· δὲν ἔχω δικαίωμα εἰς αὐτό.

Ὁ μοναχὸς ἀπέσπασε τότε ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Λουδοβίκου Σούζα τὴν μεμβράναν ἣν ἐκράτει ἀκόμη, καὶ ἦν, καταβεβλημένος ὡς ἦτον ὑπὸ τῆς αἰφνηδίας κατατροπῆς τῆς τύχης του, οὐδ' ἐπροσπάθησε καὶ οὗτος νὰ τῷ διαμυσθῇ.

— Ὁ Ἀλφόνσος παρητήθη, εἶπε· οὕτως ἠθέλησε ὁ θεὸς διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς Πορτογαλλίας. Ἐκλαμπρότατε! εἴσθε ὁ νόμιμός του διάδοχος, καὶ ἂν ἀρνηθῇτε τὸν θρόνον, ἀρνεῖσθε τὸ καθήκόν σας, διότι εἶναι δυσχερές καὶ ἐπιμοχθον. Ἀλλὰ θὰ δεχθῇτε, διότι ἡ καρδία σας εἶναι ἀνδρεία.

εἶχε προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ μοναχοῦ ἀνήσυχον ἐλέμ-
μα, καὶ παράδοξον αἶσθημα διήγειρεν ἐντὸς τῆς ἡ
φωνῇ αὐτοῦ. Ἐν ᾧ δὲ ὁ βασιλόπαις ἐδίσταζεν ἀκό-
μη, διότι ἦν εἰλικρινῶς καὶ πιστῶς προσηλωμένος εἰς
τὸν δυστυχῆ ἀδελφόν του, ἡ Ἰσαβέλλα ἐπλησίασεν
εἰς τὸν μοναχόν καὶ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ·

— Εἶναι λοιπὸν ἀληθές, πανοσιώτατε, ὅτι ὁ
Βασκογκέλλος εἶναι προδότης;

— Μετ' ὀλίγας στιγμὰς, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ
Μοναχός, ἡ ἡμετέρα Μεγαλειότης δὲν θέλει πλέον ἔ-
χει περὶ τούτου ἀμφιβολίαν.

Ἐπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς τοὺς συνοδευόντας τὸν
Βαλθάζαρ,

— Ὁ Κύριος κόμης εἶναι πολιτικῶς φυλακισμέ-
νος, εἶπεν. Ἡ ζωὴ σας ἐγγυᾶται περὶ αὐτοῦ εἰς τὰς
Αὐτῶν Μεγαλειότητας. . . Βασιλεῦ, οἱ ἀξιωματι-
κοὶ σας περιμένουσιν ἔξω τὴν ἡμετέραν Μεγαλειότη-
τα, καὶ τὴν Μεγαλειοτάτην Βασιλίτσαν. Ἄν ἐπιθυ-
μῆτε νὰ μεταβῆτε ἀμέσως εἰς τὰ ἀνάκτορά σας,
ἐγγυῶμαι ὅτι οὐδὲν κίνδυνον ἔχετε νὰ φοβηθῆτε.

Καὶ χαιρετήσας μὲ σέβας, ἐξῆλθεν.

Ἄν καὶ ἦτον ἀδύνατος ἐτι ἐξ αἰτίας τῆς φοβε-
ρᾶς προλαβούσης νυκτός, μετέβη ὅμως μὲ ταχὺ βῆ-
μα ἀπὸ τοῦ Λιμοιρίου εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Χαθρέ-
γης. Ἐπὶ τῆς πλατείας, μεταξὺ τῶν ἀνακτόρων
καὶ τῆς μονῆς τῆς Θεομήτορος, ἄπειρον πλῆθος λαοῦ
ἐκυμαίνετο καὶ ἐδόμει μεμψιμοιροῦν, διότι περιέ-
μενε τὸν μοναχόν, καὶ αὐτὸς παρὰ τὴν ὑπόσχασίν
του δὲν ἤρχετο.

Ὅταν τέλος ἐφάνη, ἀλαλαγμὸς γενικὸς ἐκλόνησε
τὸ ἔδαφος καὶ ἔσεισε τὰ παράθυρα τῶν παρκειμέ-
νων οἰκιῶν.

— Ὁ μοναχός! ὁ μοναχός! ἔκραζον. — τόπον
εἰς τὸν μοναχόν! ἔρχεται νὰ μᾶς ἐκδικήσῃ καὶ νὰ
μᾶς σώσῃ ἀπὸ τοὺς καταδυναστευόντάς μας!

— Ὁ Καστελμελχώρας ἐφυλακίσθη, εἶπεν ὁ μο-
ναχός, μετὰ δυσκολίας διασχίζων τὸ πλῆθος διὰ
νὰ διέλθῃ· ὁ Ἀλφόνσος ἐφυγεν ἀπὸ τὴν Πορτογα-
λίαν, καὶ ὁ ἀναγορευτὴ νέος βασιλεὺς.

— Ἡ πανοσιότης σου, δὲν εἶναι ἀληθής; ἡ πανο-
σιότης σου! ἔκραζον πανταχόθεν.

Καὶ μύριαι φωναὶ προλαμβάνουσαι ἀνέκραζαν ὁ-
μοθυμαδόν.

— Ζήτω ὁ Βασιλεὺς!

Ἀλλ' οἱ Εἰκοσιτέσσαρες, οἱ μεγιστάνες καὶ οἱ ἀν-
τιπρόσωποι τῶν πολιτῶν, συγκληθέντες ὑπὸ τοῦ Κα-
στελμελχώρα, εἶχον πρὸ μιᾶς ὥρας περίπου συνέλ-
θει εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν βουλευτικῶν συνεδριάσεων.
Ἐφ' ὧν τῶν προσώπων ἐφάνετο ἀνησυχία ἐξω-
γραφημένη, καὶ ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς αἰθούσης,
ἐλέποντες οἱ συνελθόντες τὸν σφύριζοντα ὄχλον,
ἔτρεμον, διότι ὁ ὄχλος ἐφάνετο ἀπειλητικὸς, αὐτοὶ
δὲ ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον δημιουργήματα τοῦ Λου-
δοβίκου Σούζα, καὶ ἠσθάνοντο ὅτι ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ
ἀρχηγοῦ τῶν οὐδεμιᾶν δυνάμειν εἶχον.

Κατὰ τὸ βάθος δὲ τῆς αἰθούσης πολυάνθρωπον
σῶμα ἱπποτῶν τοῦ Στερεώματος, διοικούμενον ὑπὸ
τοῦ Κυρίου Δέλλ-Ἀκουαμόνδα ἐπεδείκνυε τὴν με-
γαλοπρέπειαν τῆς πλουσίας στολῆς του· ὁ δὲ Πα-
ταύς ἐκράτει μανδύλιον διὰ νὰ γονατίσῃ ἐπ' αὐτοῦ
καθ' ἣν στιγμὴν ἡ συνέλευσις ἤθελε προκηρύξῃ βα-
σιλέα τὸν Καστελμελχώραν.

Ἐν μιᾷ δὲ τῶν γωνιῶν ὁ Λόρδος Ριχάρδος Φαν-

τοῦ ὄχλου ἔφθανε μέχρι τῆς ἀκοῆς του, ἔτριβε τότε
τὰς χεῖράς του μετ' ἐνθουσιασμοῦ, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι
ἀκούει ὅλην τὴν Λισαβῶνα ψάλλουσιν τὸ God save
Charles, our king. Τὸν Βασιλέα μας, Κάρολον
δεύτερον, σῶσον θεε!

Ὅταν δὲ, φανέντος τοῦ μοναχοῦ εἰς τὸν λαόν, ἡ-
κούσθη ὁ ἀλαλαγμὸς ἐκεῖνος ὡς θρονιῇ κεραυνοῦ,
τότε ἕκαστον τῶν μελῶν τῆς συνελεύσεως ἀνέπῃδη-
σεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του.

— Ἰδοὺ ἔρχεται ὁ πιστὸς μου Βενεδικτῖνος, εἶπε
καθ' ἑαυτὸν ὁ Φανσαῦς.

Ἐν τῷ ᾧμα σχεδὸν εἰσῆλθε καὶ ὁ μοναχός, καὶ
διαβάς τὴν αἴθουσαν μὲ ἀκλόνητον βῆμα, ἐστάθη
παρὰ τὴν τράπεζαν τὴν ἐμπρὸς τῆς προεδρικῆς ἔ-
δρας. Ἀναπτύξας δὲ τὴν διακήρυξιν τῆς παραιτή-
σεως τοῦ Βασιλέως, ἀνέγνω αὐτήν.

— Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ διαδόχου του; ἐρώτησεν
ἡ συνέλευσις.

Τότε ὁ μοναχὸς ἐπορεύθη πρὸς ἓν τῶν πτραθύ-
ρων, καὶ ἔνευσε πρὸς τὰ ἔξω. Δεύτερος δὲ ἀλαλαγ-
μὸς ἠγέρθη ἐκ τῆς πλατείας, ὥστε ἔτρυξαν τὰ πα-
ράθυρα τῆς αἰθούσης. Ἐν δὲ ὁ μοναχός ἀμαξίαν
διερχομένην διὰ τοῦ πλῆθους, μὲ δεύτερον νεῦμα
κατένυσεν τὰς φωνάς, καὶ ἐπέστρεψε πρὸς τὴν τρά-
πεζαν. Ἐκεῖ δὲ λαβὼν κάλαμον, ἐνέγραψεν εἰς τὴν
διακήρυξιν τῆς παραιτήσεως τὸ ἄγραφον μείναν ὄ-
νομα τοῦ διαδόχου.

— Κύριοι, εἶπε δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὸ
ὕπὸ τὰ παράθυρα κυμαινόμενον πλῆθος. Ἡ ἰσχύς
εἶναι εἰς χεῖράς μου. ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διατά-
ξω. — Θέλετε νὰ μὲ ὑπακούσητε;

— Ὁρισμὸς εἶναι ὁ μοναχὸς οὗτος! εἶπεν ὁ
Φανσαῦς καθ' ἑαυτὸν.

— Ὁ διάβολος ἐφόρεσε ῥάσστον! ἐψιθύρισεν ὁ Μα-
καρόνης.

Τὰ δὲ μέλη τῆς συνελεύσεως ἐδίσταζον καὶ συνε-
σκέπτοντο.

— Λοιπὸν! ἐπανέλαθεν ὁ μοναχὸς μὲ φωνὴν
ἀπειλητικὴν.

Συγχρόνως δὲ ὁ ὄχλος, ἀνυπομονῶν ὅτι δὲν ἔ-
βλεπεν ἀκόμη τὸν βασιλέα του, ἤρχισε νὰ ἀδελμονῇ.
Τότε ἔπαυσεν ἀμέσως τῆς συνελεύσεως ὁ διαταγμὸς.

— Σᾶς ἀκούομεν, πανοσιώτατε, εἶπεν ὁ πρόεδρος
τῶν Εἰκοσιτεσσάρων.

Ὁ μοναχὸς ἀναβάς τότε τὰς πρὸς τὸν θρόνον ἀ-
γοῦτας βαθμίδας, ἔλαβε τὸ ἀπὸ κατωρὴν προταξά-
λαιον ἐφ' οὗ ἔκειτο τὸ βασιλικὸν στέμμα, — διότι ὁ
Καστελμελχώρας εἶχε φροντίσει νὰ τὸ φέρωσιν εἰς τὴν
συνεδριάσιν, — καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς Ἰωάννην τὸν
Μέλλον, πρόεδρον τῶν Εἰκοσιτεσσάρων.

— Συνοδεύτατέ με, κύριε, εἶπεν.

Ὁλη ἡ συνέλευσις ἠγέρθη τότε, καὶ τοὺς ἠκολού-
θησεν εἰς τὴν ἀναβάθραν τῶν ἀνακτόρων.

— Τί σκοπὸν ἔχει; εἶπεν ὁ Φανσαῦς καθ' ἑαυ-
τὸν, ἀρχίζων ν' ἀνησυχῇ.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ μοναχός, ὅστις προεπορεύε-
το, ἔφθασεν εἰς τῆς ἀναβάθρας τὴν κεφαλὴν, κατ'
αὐτὴν ἐκείνην ὁ Βασιλόπαις καὶ ἡ Βασιλίτσα κατέ-
βαινον τῆς ἀμάξης των.

Ὁ μοναχὸς ἀναπτύξας τότε καὶ πάλιν τὴν δια-
κήρυξιν τῆς παραιτήσεως, τὴν ἀνέγνω ἐν μέσῳ σιω-
πῆς θαυτάτης. Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἀνάγνωσιν οὐ-
δὲν παρελήφθη, καὶ τὸ ἄγραφον μέρος ἐπληροῦτο

Μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν, ὁ μοναχὸς λαβὼν τὸ στέμμα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ προέδρου, τὸ ἐθήκεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Βασιλόπουλου.

— Ζήτω ὁ Βασιλεὺς Δὸν Πέτρος! ὠρύετο ὁ λαὸς, ἐνθουσιασθεὶς ὑπὸ τῆς θεατρικῆς παραστάσεως ταύτης.

— Sic vos non vobis! . . . εἶπε καθ' ἑαυτὸν μετὰ πικρίας μεμψιμοιρῶν ὁ λόρδος, ὅστις εἶχε μᾶθαι εἰς τὸ σχολεῖον λατινικά.

Ὁ δὲ μοναχὸς γονατίσας ἐφίλησε τοῦ βασιλέως τὴν χεῖρα.

— Πανοσιώτατε! ἀνέκραξεν ὁ Δὸν Πέτρος μετὰ ψυχικῆς συγκινήσεως, ἂν δὲν ἦτο ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας, ἡ ἐλαχίστη ἀμοιβή ἦν ἤθελον προσφέρει εἰς τὴν ἀφοσιώσεώς σας, θὰ ἦτον νὰ σᾶς ὀνομάσω πρωθυπουργόν μου.

— Τοῦτο δὲν εἶναι κώλυμα, ἀπεκρίθη ὁ μοναχός.

Καὶ ἀποδυθεὶς τὸ ῥάσσον καὶ τὴν γενειάδα του, ἐφάνη λαμπρὸν φέρον εὐπατρίδου ἔνδυμα.

— Ὁ Βασκογκέλλος! εἶπεν ὁ Βασιλεὺς μετ' ἐκπλήξεως, ἥτις ὅμως μετεῖχεν ὀλίγον καὶ δυσανεκτικῆς.

— Ὁ Δὸν Σίμων! ἐψιθύρισε ἡ Ἰσαβέλλα, μόλις καταστειλάσα κραυγὴν χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ὁ δὲ λόρδος Φανσαῦος διέστρεψε τὸ πρόσωπον τρομερῶς, καὶ ὁ Μακαρόνης, διασχίσας τὸ πλῆθος, ἤρπασε τὸ ἐρριμμένον ῥάσσον τοῦ μοναχοῦ, καὶ τὸ κατεφίλησε περιπαθῶς, λέγων·

— Μὰ τὸ σῶμα τοῦ Βάκχου! ἔξοχώτατε! ἂν μοι ἐπιτρέπῃτε νὰ λάβω τὸ ἱερὸν τοῦτο ἔνδυμα, θὰ τὸ διατηρήσω ὡς ἅγιον λείψανον . . . Κηρύττομαι ὁ εὐπειθέστατος ὑπὲρ τῆς κραταιοτάτης Αὐτῶν Μεγαλειότητος, — καὶ ὁ ὑμέτερος μετ' ἀφράστου ἀγαλλιάσεως!

— Σίμων Βασκογκέλλε, ἐπανέλαβεν ὁ Δὸν Πέτρος μετὰ τινων στιγμῶν σιωπῆς, δὲν ἀναιρῶ τὸν λόγον μου· εἴθε πρωθυπουργός μου.

— Εὐχαριστῶ τὴν ὑμέτεραν Μεγαλειότητα, καὶ δέχομαι, ἀπεκρίθη ὁ δευτερότοκος Σούζας . . . Ἐπομένως, κηρύττω διαλελυμένον καὶ ἀποβαλλόμενον τῆς ὑπηρεσίας τὸ καταγέλαστον σῶμα, τὸ καλούμενον τῶν ἱπποτῶν τοῦ Στερεώματος.

Ὁ λαὸς ἐχειροκρότησε, καὶ ὁ Μακαρόνης ἔρριψε κατὰ γῆς τὸν ἀστερωτὸν πῖλον του, καὶ τὸν κατεπάτησε κρᾶζων· — Εὐγε!

— Πρὸς δὲ τούτοις, ἐξηκολούθησεν ὁ Βασκογκέλλος, εἰδοποιῶ τὸν λόρδον Ριχάρδον Φανσαῦον, ὅτι ἔγραψα πρὸς τὸν ὑπουργὸν τοῦ Βασιλέως τοῦ ἀπαιτῶν τὴν μετάκλησίν του, ἐπὶ λόγῳ ὅτι . . .

— Ὁ ἀναχωρήσω αὐρίον, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ Φανσαῦος, καὶ ἀπεσύρθη εὐθὺς κατὰ μέρος.

— Παρηγορηθῆτε, Μυλόρδε, τῷ εἶπεν ὁ Παταῦος. Ὁ ἀναχωρήσωμεν ὅλοι ὁμοῦ, ἡ ἔξοχότης σας, ἐγὼ, — καὶ ἡ σύζυγός μου.

— Τί μὲ μέλλει διὰ σέ καὶ διὰ τὴν σύζυγόν σου; ἀνέκραξεν ὁ Φανσαῦος μὲ τόνον ὀργίλον.

— Πάτερ ἀππλαγχνε, ἀπήντησεν ὁ καλὸς ἱππότης τοῦ Παταίου. Ἡ σύζυγός μου εἶναι θυγάτηρ σας.

— Ἡ Ἀραβέλλα! . . . εἶπεν ὁ Φανσαῦος τραυλίζων καὶ καταπεπληγμένος.

— Ἡ εὐαίσθητος Ἀραβέλλα, ἥς ὁ ἔρως μοι παρέσχε τὴν τιμὴν τοῦ νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν οἰκογένειάν σας.

χειρὰς παρα τὸ σῶμά του, καὶ τὸ τελεῖατον τοῦτο δυστύχημα τὸν κατέβαλεν ἐντελῶς.

Ὁ Βασιλεὺς εἶχεν ἐν τούτοις ἐγκρίνει ἐν ὀλίγαις λέξεσι τὰ προταθέντα ὑπὸ τοῦ Βασκογκέλλου. Τότε δὲ ἐπανέλαβεν οὗτος·

— Μίαν μόνην χάριν ἔχω νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν ὑμέτεραν Μεγαλειότητα.

— Ποίαν; εἶπεν ὁ Βασιλεὺς.

— Τὴν χάριν τοῦ ἀδελφοῦ μου, Λουδοβίκου τοῦ Σούζα.

— Τῷ χαρίζομεν τὴν ζωὴν.

— Εὐχαριστῶ! — Καὶ τώρα, Μεγαλειότατε, καταθέτω εἰς χεῖράς σας τὴν ἐπίσημον ὑπηρεσίαν ἣν κηδοίσασθε νὰ μοὶ ἐμπιστευθῆτε, διότι τὸ καθήκον μου μὲ καλεῖ ἀλλοῦ.

— Πῶς! μᾶς ἐγκαταλιμπάνετε! ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα.

Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Βασιλεὺς ἐφάνη ἐκπλαγείς καὶ λυπηθείς.

— Ὁ πατήρ μου μὲ βλέπει, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Βασκογκέλλος μετὰ φωνῆς ἐπιστήμου καὶ τεθλιμμένης.

Καὶ γονατίσας ἐφίλησε τὴν χεῖρα τοῦ Βασιλέως καὶ ἔπειτα καὶ τὴν τῆς Βασίλισσης, ἥτις ἦν ψυχρά καὶ τρέμουσα.

— Ἐχετε ὑγίαν, κύριε, ἐψιθύρισε ἡ Βασίλισσα, καὶ δάκρυ ἔβριξε τὰ βλέφαρά της.

— Σᾶς ἀφῆνω, Μεγαλειοτάτη, ὑγίαν, ἀπεκρίθη ὁ Βασκογκέλλος . . . καὶ διὰ πάντοτε.

Ἐγερθεὶς δὲ τότε, καὶ περπατοῦντος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ Βαλθάσαρ, ἀνεχώρησε, καὶ τὸ πλῆθος, ὅπου διήρχετο, τῷ ἤνοιγε τὸν δρόμον σιωπηλῶς.

Ἀφίχθεις δὲ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἐπέβη εἰς λέμβον, καὶ δι' αὐτῆς μετέβη εἰς τὸ πλοῖον ὅπου ἦν ὁ Ἀλρόνσος. Ἀμέσως δὲ ἠγέρθη ἡ ἀγκυρα, καὶ ὁ Βασκογκέλλος ἐνώσας τὰς χεῖράς του, ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα εἰς τὴν Λισαβῶνα.

Ὅταν δὲ ἡ πόλις ἐγένεν ἄφαντος εἰς τὸν μεμαρυσμένον ὀρίζοντα, ἀλγεινὸς στεναγμὸς ἐξεπέμφθη ἀπὸ τὸ στήθος του.

— Δὲν θὰ τὴν λησμονήσω, ἐψιθύρισε. Θὰ μένη ἐκεῖ πάντοτε, — ἐντὸς τῆς καρδίας μου.

Μετὰ δὲ τοῦτο, κατέβη εἰς τὸν θάλαμον ὅπου ἐκοιμᾶτο ὁ δυστυχὴς ἐκθρονισθεὶς βασιλεὺς· καὶ καθισθεὶς εἰς τὸ προσκεφάλαιόν του, καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπε μετὰ καρτερίας·

— Πάτερ, ἰδοὺ ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν μου!

.

Τ Ε Λ Ο Σ .

ΠΟΙΚΙΛΑ, ΔΙΑΦΟΡΑ. ΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ α'. Δεκεμβρίου.

Ἡ φύσις ἀπεβάλλετο τῆς χλόης τὸν μανθῶνα· μαρμάρησαν τὰ κάλλη της· αἱ αὔραι αἱ γλυκαῖαι· Ἐβίγησαν· βορρᾶς φυσᾷ, βοοὺν αἱ τρικυμαῖαι. Καὶ ταριχὰι, καὶ ὀδύρροι ἔς τὴν κάτω περλλίαν.

Μὲ συννεφῶδες μέτωπον, ὠχρὰ, ψυχρὰ τὰ χεῖλη· Εἰς νέος παρακολουθεῖ τὴν πάλιν τῶν στοιχείων, Ἐνθ' βοοὺν αἱ οἰμωγαὶ τῶν ναυαγούντων πλοίων, Καὶ βρύχεται ἡ θάλασσα πολύφλοσος, ὀργίλη. Ἐμάρναν τὰ στήθη του τοῦ πάθος καὶ ὁ πόνος,